

A tábor ideje alatt két gyülekezetben is szolgáltunk. Először Pustavámon, majd két nappal később Bakonycsernyén tartottunk zenés áhítatot, amelyet a gyülekezetek nagy szeretettel fogadtak. A pustavámi szolgálat előtt kis kitérőt tettünk és elmentünk Móra, ahol megtekintettük Korb Imre orgonaépítő műhelyét is. A záróistentiszteleten pedig ki-ki bemutathatta a gyülekezet és a hozzátartozók előtt, hogy mennyit sikerült elsajátítania egy hét alatt zenei téren.

A nem túl nagy létszám ellenére nagyon jól éreztük magunkat, pedig az idő nem mindig nekünk kedvezett. Szomorúan búcsúztunk el egymástól, de abban a reményben, hogy jövőre ismét találkozunk.

Bódis Orsolya

Országos Evangélikus Találkozó — a zenész szemével

Sokak merész álma vált valóra, mikor idén augusztusban megrendezésre került az I. Országos Evangélikus Találkozó. Az első nap verőfényes reggelén öröm volt látni, ahogy buszok sokasága hozta a gyülekezetek képviselőit az ország minden tájától, s fokozatosan megtelt a központi helyszín, az 1500 férőhelyes sportcsarnok. Itt zajlott a programok többsége, áhítatok, előadások, referátumok és a záró úrvacsorai istentisztelet is.

Egy ilyen országos alkalom jelentőségénél fogva irányadó és ízlésformáló lehet. Éppen ezért nem mellékes, hogy milyen szerepet kap és hogyan illeszkedik a programba az egyházi zene.

Spontaneitás és átgondoltság szerencsés ötvözte jellemezte a —magyar evangélikus viszonylatban— hatalmas gyülekezet rendszeres megénekelését. A résztvevők éneklapot kaptak kézbe, melyet a szervezők az Énekeskönyvből állítottak össze úgy, hogy a válogatás gyülekezeti énekeink sokszínűségét reprezentálja. Néhány nagyon ismert és közkedvelt ének —melyek első versszakát a többség fejből énekelte— felhangzása mellett rendszeresen sor került énektanulásra is. S jó volt hallani, mikor elhangzott a kérés ezek bemutatásánál: „Aki nek ismerős, énekelje velük” — az „országos” gyülekezet egy-egy része bátran csatlakozott. Az időarányok is figyelemre méltók voltak: félórás áhítat után — melynek keretében két ének végig elhangzott— félórás éneklés.

Míg a közös éneklések és az áhítatok énekeinek kiválasztása szinte improvizatív módon zajlott a rendkívül harmonikusan összedolgozó szervezők között, a találkozó koronája, a záró úrvacsorás istentisztelet rendje és énekei az előre kidolgozott és a rendezvény elején kézbeadott programfüzetben kaptak helyet.

A záróistentisztelet rendjén megfigyelhetők voltak az elmúlt év óta működő Agenda-bizottság munkájának jelei: a gyónás az istentisztelet elejére került, a Kyrie és Gloria pedig bár megőrizte a megszokott énekverses formáját, tartalmilag közelebb került az ordinárium első két tételének eredeti gondolatvilágához.

A gyülekezet énekének kísérését kétféle módon oldották meg. A billentyűs hangszereket egy elektronikus zongora képviselte. Ehelyett talán szerencsésebb lett volna elektronikus orgona használata, mely —lehetőleg speciális erő-

sítéssel— éppen egy sportszarnokban tartott istentiszteleten tölthet be hiányt pótló liturgikus funkciót az énekek kísérésében és ha a hangja lehetővé teszi, előjátékok megszólaltatásával.

Az igazán jó megoldás azonban kéznél volt a találkozón: a rézfúvós együttes. A jól képzett és fúvóstáborokban ill. teológiai próbák alkalmával *Johann Gyula* és *Haga Kálmán* vezetésével összeírlett hangzású nyolcfős együttes muzsikája minden erősítés nélkül tökéletesen betöltötte a nagy teret. Pontos, ritmikus játékkal, melyet a csarnok minden pontján jól lehetett hallani, jól tudták vezetni az éneklést. Feladatuk azonban ennél sokrétűbb volt: színvonalas előjátékokkal és közzenékkel gazdagították a közös programokat, fanfárjaikkal jelezték az alkalom kezdetét, térzenéjükkel a kikapcsolódás pillanatait tették értékesebbé.

A találkozó zenei színvonalát a *Pécsi Gyülekezet Énekkarának* közreműködése is emelte. Az első nap délutánján a sportszarnokban énekeltek. Este az evangélikus templomban megrendezett zenés áhítaton működtek közre *Lovászné Balázs Magda* vezetésével. Ezt a programot orgonaművek mellett *Magyar Szilvia* szóló-éneke is gazdagította. Mint ahogy a fenti mondatokból kiderül, a találkozó közös programjain kívül a zene fontos szerepet kapott az első nap estéjén is, mikor a résztvevők több helyszínen párhuzamosan megrendezésre kerülő rendezvények között választhattak. Egy ilyenről szól a következő részletes beszámoló.

Finta Gergely

Vespera az Országos Evangélikus találkozó keretében

Nagyszabású rendezvény zajlott le Pakson augusztus 23–24-én: az I. Országos Evangélikus Találkozó. Nagy öröm ez, hiszen ilyen jellegű és méretű összejövetel az utóbbi évtizedekben nem volt. Reméljük, hogy a fő szervező és házigazda, *Szabó Vilmos Béla* paksi lelkész elképzelései valóra válnak és hagyomány lesz a kétévenkénti országos találkozó.

Az első nap este két templomban párhuzamosan volt egyházzenei áhítat. Az evangélikus templomban *Finta Gergely* és a *pécsi Evangélikus Énekkar* szolgált, a Makovecz Imre által tervezett római katolikus Szentlélek-templomban pedig vesperás-istentisztelet hangzott el.

Ez az istentiszteleti forma egyházunkban mind gyakrabban kerül újra használatba, egyik jeleként annak a törekvésnek, amely a régi liturgikus éneklési módot újítja föl. Az egyházi év nagy ünnepeihez kapcsolódva a budavári gyülekezetben a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola egyházzene-tanszakos hallgatói, Kelenföldön pedig két éve minden vasárnap a Fővárosi Kántorátus közreműködésével hangzanak el vesperás-istentiszteletek. Hogy ez valóban mennyire országos igény, azt mutatta az igen nagy érdeklődés: Pakson a templom zsúfolásig megtelt.

Az istentiszteletet *Ferenczi Ilona* bevezetője előzte meg: a vesperás éneklése nem idegen egyházunktól, ha a puritán zenei gondolkodásmód vissza is szorította ezt a díszesebb, ünnepélyesebb liturgiát. Biztatott, hogy a jelzések szerint